

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S., s. r. o., K.**, IČO X., zastúpeného JUDr. J. O., advokátom, M., proti žalovanému **G. M., G. T., M.**, IČO X. zastúpenému JUDr. M. A., advokátom, B., **o zaplatenie 1 600,30 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 39Cb/127/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/26/2011-154 z 25. januára 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 16Cob/26/2011-154 z 25. januára 2012 **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 186,55 eur, ako odmenu za právne služby, na účet advokáta.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 600,30 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania vo výške 96,-- eur potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a nakoľko je rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vecne správny, podľa ustanovenia § 219 O. s. p. ho potvrdil, pričom poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v zmysle ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Následne odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami, uvedenými v ustanovení § 132 O. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť, vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o dodávke tepla č. 442//2005 zo 4. októbra 2005, v dôsledku čoho sa dostal do omeškania so zaplatením faktúr č. 104420308 splatnej dňa 29. apríla 2008 v sume 33 156,10 Sk, č. 104420408 splatnej dňa 21. mája 2008 v sume 8 358,80 Sk a č. 104420608 splatnej dňa 22. júla 2008 v sume 6 696,70 Sk, ktorými mu žalobca v súlade s dojednaním v čl. IX ods. 1, 2, 5 písm. c/ zmluvy vyúčtoval cenu tepla. Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa sa náležite vysporiadal s námietkou žalovaného o nesprávnej fakturácii a nadmerných cenách poukázaním na čl. X predmetnej zmluvy, ktorá žalovanému umožňovala v prípadoch pochybnosti alebo nesúhlasu s fakturáciou tepla, faktúru písomne reklamovať. Žalovaný v konaní nepreukázal, že týmto spôsobom, zmluvne dohodnutým, postupoval, preto súd prvého stupňa dôvodne vyhodnotil jeho námietky proti fakturácii, prezentované už v priebehu súdneho konania za neopodstatnené, v dôsledku čoho nenariadil znalecké dokazovanie za účelom preverenia správnosti ceny fakturovaného tepla. Odvolací súd sa s názorom súdu prvého stupňa stotožnil, aj pokiaľ ide o posúdenie započítateľnosti pohľadávky žalovaného na zaplatenie nájomného vo výške 11 617,87 eur (350 000,-- Sk). Keďže táto pohľadávka žalovaného je sporná, nebolo možné konštatovať zánik vzájomných záväzkov a pohľadávok účastníkov v dôsledku započítania žalovaného ako jednostranného úkonu v predmetnom konaní.

Úspešnému žalobcovi s poukazom na ustanovenie § 151 O. s. p. náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal dovolanie žalovaný. Namietal, že odvolací súd rozhodol bez pojednávania, čím ignoroval ustanovenie § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť. Namietal aplikáciu ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. a predložil znalecký posudok č. 2/2011, vypracovaný znalcom pre konanie vedené na Okresnom súde v Trenčíne, sp. zn. 38Cb/11/2010 o zaplatenie ceny tepla v sume 17 066,55 eur, medzi tými istými účastníkmi, zo záveru ktorého vyplýva, že faktúry boli vystavené v rozpore s právnymi predpismi.

Žalovaný vyslovil názor, že na základe tohto dôkazu musia byť žaloby žalobcu zamietnuté. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, nakoľko z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, na základe čoho vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako nedôvodné a prečo sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa.

K dovolaniu sa vyjadril žalobca. Navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania za dva úkony právnej služby, s DPH a paušálnou náhradou výdavkov, spolu 186,55 eur. Podľa žalobcu žalovaným navrhnuté dokazovanie znaleckým posudkom by bolo nadbytočné a ne hospodárne, pretože v zmysle čl. X zmluvy o dodávke tepla správnosť fakturácie nereklamoval. Poukázal na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje súd. Nevykonanie žalovaným navrhnutého znaleckého dokazovania, nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 237 O. s. p. Ďalej uviedol, že dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., nie je nesprávne hodnotenie dôkazov a neúplne, neobjektívne zistený skutkový stav veci. Nakoľko neexistovali dôvody na doplnenie dokazovania, odvolací súd postupoval správne podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keď rozhodol bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd podľa žalobcu zároveň správne aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. Upozornil, že konanie, na ktoré sa žalovaný odvoláva, nie je skončené a absolútne nemá nič spoločné s predmetným konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že odvolací súd rozhodol bez pojednávania, že nesprávne aplikoval ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., že k otázke ceny tepla nevykonal ním navrhnuté znalecké dokazovanie, a že z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako nedôvodné a prečo sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu preto označil za nedostatočné.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky, otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy

odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie v rovine fakultatívnej a umožňuje odvolaciemu súdu sa sústrediť už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia a odvolacie súdy sa tak môžu sústrediť na judikatúru a odbornú literatúru.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody, uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 10. 12. 2010, č. k. 10Cb/50/2008-236, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný podal odvolanie z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom bolo, že súd prvého stupňa nevyhovel jeho návrhu na vykonanie znaleckého

dokazovania, ktoré jedine môže určiť výšku ceny tepla a druhé pochybenie spočívalo v tom, že súd prvého stupňa sa nezaoberal jeho obranou, že má voči žalobcovi pohľadávku na zaplatenie nájomného za užívanie časti jeho pozemku, ktorú si voči žalobcovi započítal.

Odvolačný súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil. K odvolacím dôvodom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa sa vysporiadal s námietkou žalovaného o nesprávnej fakturácii a nadmerných cenách tak, že poukázal na čl. X predmetnej zmluvy, ktorá žalovanému umožňovala v prípadoch pochybnosti alebo nesúhlasu s fakturáciou ceny tepla, faktúru písomne reklamovať. Žalovaný v konaní nepreukázal, že týmto spôsobom, zmluvne dohodnutým, postupoval, preto súd prvého stupňa dôvodne vyhodnotil jeho námietky proti fakturácii prezentované už v priebehu súdneho konania za neopodstatnené, v dôsledku čoho nenariadil znalecké dokazovanie za účelom preverenia správnosti ceny fakturovaného tepla. Pokiaľ ide o posúdenie započítania pohľadávky žalovaného na zaplatenie nájomného vo výške 11 617,87 eur (350 000,-- Sk), odvolací súd sa opäť stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, pričom dodal, že táto pohľadávka žalovaného je sporná, preto nebolo možné konštatovať zánik vzájomných záväzkov a pohľadávok účastníkov, v dôsledku započítania žalovaného ako jednostranného úkonu v predmetnom konaní.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa č. k. 39/127/2009-134 z 24. júna 2010, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom žalovaného, týkajúcim sa nevykonania ním navrhnutého dôkazu, t. j. nenariadenia znaleckého dokazovania, je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu, podľa ktorej súdu nepatrí povinnosť vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

V konaní pred súdmi nebola porušená zásada spravodlivého konania, nakoľko súd prvého stupňa aj odvolací v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli, z akých dôvodov nepovažujú potrebné vykonať žalovaným navrhnutý dôkaz.

V nadväznosti na ostatnú dovolaciu námietku, ohľadne rozhodnutia veci odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 214 O. s. p., v zmysle ktorého, až na prípady uvedené v prvom odseku tohto ustanovenia možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Nakoľko podľa úvahy odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalovaný nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv, daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností jeho tvrdenie, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalovaným tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd uzavrel, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Advokát vec prevzal v dovolacom konaní na základe plnej moci zo 14. marca 2012 a podaním z 21. marca 2012, doručeným okresnému súdu 27. marca 2012 sa vyjadril k dovolaniu, v ktorom si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v sume 186,55 eur.

Na základe uvedeného žalobcovi patrí náhrada za odmenu advokáta za dva úkony právnej služby po 71,37 eur (tarifná hodnota 1 600,30 eur), čo je 142,74 eur, 20% DPH zo sumy 142,74 eur, čo je 28,55 eur a paušálna náhrada výdavkov dvakrát po 7,63 eur, čo je 15,26 eur. Trovy dovolacieho konania predstavujú spolu 186,55 eur (§ 10 ods. 1, § 18 ods. 3, § 16 ods. 3, vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. novembra 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová